

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὡς ἀρμόζων Ἐπίλογος, δυνάμενος ν' ἀνταποκριθῆ ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης τῆς παρούσης ἐγγράφου ὁμολογιακῆς ἡμῶν προσπαθείας καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου δι' αὐτῆς ἐν γένει σκοποῦ καὶ τῆς καθ' ὅλου ἐννοίας αὐτῆς, ἐκρίθη σκόπιμος καὶ ἐπωφελῆς –γνώσει τε καὶ πράξει– ἡ καταχώρησις τῆς κατωτέρω ἀποφασιστικῆς ἐμπράκτου Ἐπισκοπικῆς ὁμολογίας, ἀποτελούσης μ ὀ ν η ν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν (βάσει, πάντοτε, τῆς «Λυτρωτικῆς Ἀποτειχίσεως» καὶ τῆς «Ὁρθοδόξου Θεαρέστου Ἐνστάσεως») τῶν ἐν «Ἀποστασία καὶ Διχασμῶ» «...σφαλλομένων» ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων τῆς σήμερον, ἧτις ἔχει ὡς ἐξῆς:

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ. ΚΩΝ/ΠΟΛΙΝ.

Παναγιώτατε,

Τῆ στιγμῇ πού σᾶς γράφω τὴν παρούσα ἐπιστολή, εὐρίσκομαι μόνος στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο, καρδιά δὲ θλιμμένη καὶ ἀλγοῦσα, σημειῶνω τὶς λέξεις στὸ χαρτί, τὶς λέξεις πού τὶς νοιώθω νὰ τρέχουν ὅπως τὸ πύον ἀπὸ μιὰ πληγὴ παλιά, μὲ αἶσθημα δηλαδὴ ἀπεράντου ἀνακουφίσεως καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως.

Ἔχουν περάσει 9 σχεδὸν χρόνια ἀπὸ τότε πού ἔλαβα τὴν ἀρχιερωσύνη χωρὶς νὰ παύσω ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ παλεύω μὲ τὸν ἑαυτό μου, μὲ φόβο νὰ καταντήσω τελικὰ ἄρρωστος ἢ ὑποκριτής, ἀφοῦ τόσο καιρὸ πράττω ὅ,τι ἀποστρέφομαι καὶ δικαιολογῶ, ὅ,τι εἶναι ἄξιο καταδίκης καὶ ἀφορισμοῦ. Θεέ μου, πού κατήντησα, γιατί δὲν θέλησα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου πού μοῦ φώναξε δυνατὰ ὅτι ὑποκρίνομαι. Παρηγοροῦμαι ὅμως στὴ σκέψη ὅτι ἔχω καὶ κάποια «δικαιολογητικά», τὰ ὁποῖα παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία τους μοῦ χαρίζουν μιὰ μικρὴ ἀνακούφιση, διαφορετικὰ ἢ θλίψη θὰ μὲ εἶχε ἀχρηστέψει τελείως καὶ πιθανὸν μιὰ ἀπόγνωση νὰ μὲ ὀδηγοῦσε στὴ συνέχεια σὲ ἔργα πού μόνο «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» εἶναι δυνατὸν νὰ πράξουν.

Ἀλήθεια, πόσο ἀδύνατος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἔστω κι ἂν κοροϊδεύῃ τὸν ἑαυτό του μὲ ποικίλες περγαμηνές καὶ ἔργα ἀγάπης, ὅταν τὸν ἐγκαταλείψῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν ἀνοιξη τοῦ 1972 ὅταν ἐλάμβανα τὴν ἀρχιερωσύνη καὶ στὸν Οἶκ. Θρόνο ἦταν ἀκόμη ὁ Ἀθηναγόρας. Καλὰ λέει ὁ λαὸς ὅτι ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔτσι καὶ γὼ καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας ἀκόμα εἶχα μιὰ ταραχὴ γι' αὐτὸ πὺ πῆγαινα νὰ πράξω, νὰ λάβω δηλαδὴ ἀρχιερωσύνη ἀπὸ ἐπισκόπους πὺ κοινωνοῦσαν ἀδιαμαρτύρητα μὲ τὸν κακόδοξο πατριάρχη, μὲ τὸν ἄνθρωπο πὺ ἔπρεπε ἀπὸ χρόνια νὰ ἔχη καταδικασθεῖ στὴν ἐσχάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν. Μὲ ἔκαμψαν ὅμως, ἀφ' ἐνός οἱ ὑποσχέσεις τῶν γνωστῶν μου ἱεραρχῶν, ὅτι θ' ἀντιδράσουμε συντόμως ὅλοι μαζί, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ κρυφὴ φιλοδοξία μου πὺ μοῦ ψιθύριζε ἀπατηλά, ὅτι τώρα σὰν ἐπίσκοπος θ' ἀγωνισθῶ πὺ ἀποτελεσματικὰ κατὰ τοῦ κακοῦ. Τέλος πῆρα τὴν χειροτονία καὶ ἄρχισα τὶς συναλλαγές μὲ τὴν συνείδησή μου! Ἄς περάσουν ἕνα - δύο μῆνες καὶ τότε θ' ἀντιδράσω ἔστω καὶ μόνος, εἶχα ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτό μου, ὅταν εἶδα ὅτι οἱ συνάδελφοί μου ἦταν μόνο λόγια, καὶ αὐτὰ ἰδιωτικά, στὸ γραφεῖο δηλαδὴ λεγόμενα. Ὁ καιρὸς ὅμως πέρασε καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἔφυγε καὶ ὁ Ἀθηναγόρας, χωρὶς νὰ προλάβω νὰ διακόψω κοινωνία μαζί του, ἀφοῦ πορηγουμένως θὰ κατεδίκαζα δημοσίως τὶς κακοδοξίες του. Ἔτσι ἔχασα τὴν πρώτη εὐκαρία νὰ κρατήσω ἄσπιλο τὸν χιτῶνα τῆς ἀρχιερωσύνης μου, διότι ἡ πρόθεσίς μου ἦτο νὰ διακόψω πλήρως τὴν κοινωνία καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸ μνημόσυνό του, κρατώντας συγχρόνως τὴν κοινωνία καὶ προκαλώντας ἔτσι σύγχυση στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀγῶνας τῶν λογισμῶν

Ἐν συνεχείᾳ ἀνῆλθε στὸν Οἶκ., Θρόνο ἡ Ὑμ. Παναγιότης γιὰ νὰ μὲ συγκλονίσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν πρῶτο της θρονικὸν λόγον: «Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν π ι σ τ ὀ τ η τ ι πρὸς τὴν ἄχρι τοῦδε γραμμῆν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀ γ ί α ν καὶ μεγάλην γραμμῆν τοῦ μ ε γ ἄ λ ο υ προκατόχου ἡμῶν, τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ

Α'»!!! Δηλ. από την ἀρχή τῆς ποιμαντορίας Σας δεχθήκατε ὀλοκαρδίως τὴν κακόδοξη πορεία τοῦ Ἀθηναγόρα, καὶ ὄχι μόνον τὴν δεχθήκατε, ἀλλὰ τὴν τιτλοφορήσατε καὶ ἀγίαν, τὸν δὲ προκάτοχόν Σας μ έ γ α ν !

Καὶ ὅμως οὔτε αὐτὰ μὲ συνεκλόνησαν τόσο ὥστε ν' ἀποφασίσω τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας μαζί Σας. Τὸ γεγονός τῆς ἐνάρξεως τοῦ μνημοσύνου Σας ἀπὸ τοὺς γνωστούς τρεῖς ἐπισκόπους τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ τῶν πλείστων Ἀγιορειτικῶν Μονῶν ποὺ τὸ εἶχαν παύσει ἐπὶ Ἀθηναγόρου (1971-72), καθὼς καὶ ἡ σχετικὴ δημοσιογραφία ὀρισμένων «συντηρητικῶν» ἐντύπων, εἶχε πολὺ δυσάρεστη ἐπίδραση ἐπάνω μου. Μήπως εἶμαι ὑπερβολικός; μονολογοῦσα τὰ βράδυα ἀποσυρόμενος στὸ γραφεῖο μου. Πῶς ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου παραμένουν ἀδιάφοροι, ἢ γιὰ νᾶμαι πιὸ ἀκριβῆς, ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς δυσαρεστοῦνται γιὰ τὰ διαδραματιζόμενα εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σκέπτονται γιὰ διακοπὴ κοινωνίας; Μήπως αὐτοὶ δὲν ὀρκίσθηκαν σὰν καὶ μένα νὰ διατηρήσουν τὴν πίστη ἀνόθευτη μέχρι κεραίας; Μήπως μόνον ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν σωτηρία μου; Κάτι τέτοιο ὅμως δὲ μποροῦσα νὰ τὸ δεχθῶ, οὔτε τὰ ἔργα τους ἔδειχναν ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι ἄπιστοι ἢ ὀπαδοὶ τοῦ «φάγωμεν, πίωμεν»... (ὀμιλῶ γιὰ τοὺς ὀλίγους ποὺ προ-ἀνέφερα). Ἴδου κάθε χρόνο ἡ ἐπαρχία τους στολίζεται με νέα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ἔργα πολλοῦ μόχθου καὶ κόπου, οἱ δὲ πιστοὶ τοὺς περιβάλλουν μὲ τόση ἀγάπη καὶ σεβασμό.

Κι αὐτὸ πλάνη καὶ προτεσταντισμὸς εἶναι! μοῦλεγε μιὰ ἄλλη φωνὴ στὸ ἐσωτερικό μου. Ἀφήσαμε τὰ βαρῆα τοῦ νόμου, τὴν προστασία τῆς πίστεως καὶ ἀσχολούμεθα μὲ κτίρια καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες· οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες ἔχουν πολλὰ περισσότερα ἔργα νὰ δείξουν ἀπὸ μᾶς, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ὀρθοτομοῦν καὶ στὴν πίστη! Τὰ ἔργα, δὲν λέω, εἶναι ὀφειλὴ καὶ καθήκον ἀπαραίτητο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ πίστις ὅμως ἢ καθαρὰ καὶ γνησία εἶναι ἡ κ υ ρ ί α ὀφειλὴ ἡμῶν τῶν κληρικῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του κατὰ τὸ γραφικόν: «Σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ» (Ἰεζ. γ', 16). Τί σκοπὸς ὅμως μπορεῖ νᾶναι ἓνας ποὺ κοινωνεῖ

ἀδιάφορα μαζί Σας, μολύνοντας τὴν ἀγίαν παρακαταθήκην τῶν πατέρων του;

Ὁ πεπτωκὼς Πατριάρχης

Καὶ ὅτι δὲν φυλάσσει τὴν πίστη του καθαρὴ ὁ κοινωνῶν μαζί Σας εἶναι ὀλοφάνερο! Ἐσεῖς πλέον ἐπίσημα «καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ» διεκηρύξατε ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία ἀκριβῶς ὡς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος, δηλαδή μὲ μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς πάπας «σεβάσμιος ἀδελφὸς» καὶ «πρῶτος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», καθ' ὃ «ὀμότροπος καὶ ὀμόζηλος τῶν Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!!! (Ἐπίσκεψις, 15.12.1977, σλ. 3 ἐξ., Ἐπίσκεψις, Νο. 214, σ. 3 καὶ Νο 161, 139, 159). Τὸν μνημονεύετε στὰ δίπτυχά Σας (Ὁρθόδοξος Τύπος 1.12.1969 ἄρθρον Μητροπολίτου Φιλαρέτου) καὶ ἀφόβως πλέον συμπροσεύχεσθε μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ μόλις πρὸ ἡμερῶν ψάλατε καὶ αὐτὴν τὴν φήμη του ἐντὸς τοῦ πατριαρχικοῦ Ναοῦ τῆς Κων/πόλεως!!! (Ἀπογευματινὴ, 30.9.'79, σλ. 16). Καὶ πότε πάντα ταῦτα; Ὅταν ὁ πάπας παραμένῃ ἀ μ ε τ α ν ὀ η τ ο ς καὶ ἀμετακίνητος εἰς τὰς αἰρετικὰς δοξασίας του, γιὰ τὶς ὁποῖες οἱ ἅγιοι πατέρες μας τὸν ἀπεκάλεσαν ἀντίχριστον καὶ δεῦτερο ἑωσφόρον.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω χαρακτηρισμῶν ἀρκεῖ τὸ γεγονός ὅτι καὶ τὴν στιγμὴ αὐτὴ τῆς συναντήσεώς Σας βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ διακηρύξη ἰταμῶς τὸ πρωτεῖον του, δηλώσας ὅτι τυγχάνει ὁ διάδοχος τοῦ Πέτρου εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἀνατεθῆ ἡ «διασφάλις τῆς ἀρμονίας τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος» καὶ τῆς «συμφωνίας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν» καὶ ὡς τοιοῦτος ἔρχεται εἰς τὸ Φανάρι!

Καὶ αὐτὸς μὲν, ἀμετανόητος καὶ ὑποκριτὴς ὡς εἶναι, συνεχίζει νὰ κάνῃ τὴν δουλειά του ὅπως τὴν ἔκαναν αἰῶνες τώρα οἱ διάφοροι προκάτοχοί του. Σεῖς ὅμως, ὁ πατριάρχης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἡ Σύνοδος Σας γενικώτερον, τί κάνετε; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ὅπως τὸ νοιώθω (ἐρμηνεύοντας κείμενα καὶ γεγονότα). Π ρ ο δ ῖ δ ε τ ε τ ῆ ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ῖ α ν μολύνοντες συγχρόνως καὶ ὅσους Σὰς ἀκολουθοῦν, κληρικούς καὶ

λαϊκούς.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἔπαινός Σας πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν 25ετῆ δράσι του καὶ ὁ θαυμασμός Σας γιὰ τὴν περίφημο ἐγκύκλιον τοῦ προκατόχου Σας Δωροθέου (1920) τί σημαίνουν γιὰ Σᾶς; Ἀπλούστατα αὐτὸ πού διακηρύττουν, ὅτι δηλαδὴ ὅλες οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι, συμπεριλαμβανομένης φυσικὰ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου, κατέχουν μέρους μόνον τῆς ἀποκαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἀληθείας «ἀνήκουσαι ἐν ἰσφμέτρῳ εἰς τὴν μίαν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν» καὶ μόνον διὰ τῆς μεταξὺ των ἐνώσεως θὰ γίνουν κάτοχοι τῆς πλήρους! Καὶ διὰ νὰ διευκολύνετε αὐτὴ τὴν ἀνίερη ἔνωσι, ἐπειδὴ βλέπετε ὅτι ὁ παπισμὸς δὲν ὑποχωρεῖ οὔτε ἑκατοστὸν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως του, τοῦ ἐπιτρέψατε νὰ διατηρήσῃ τὰς ἰδικὰς του παραδόσεις καὶ τὸ ἰδικὸ του πιστεύω, ἀκόμη καὶ σὲ θέματα κεφαλαιώδους δογματικῆς σημασίας, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ ἐνσάρκωσι τῆς ἀνωτέρω «θεωρίας τῶν κλάδων» καὶ εἰς τὸν ὀρθόδοξο χῶρον. Καὶ ἐνῶ δείχνετε τέτοια πληθωρικὴ καὶ ἀμαρτωλὴ ἀγάπη πρὸς τὸν αἰρεσιάρχη τῆς Ρώμης, ἐνῶ ἐπευλογεῖτε τὴν αἰρετικὴ «Ὁμολογία Θυατείρων» τοῦ ἀμετανοήτου Κοκκινάκη, συγχρόνως καθαιρεῖτε καὶ ἀποσηματίζετε (!) κατὰ πάντα ὀρθοδόξους ζηλωτὰς ἁγιορείτας πατέρας, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται ὑπακοὴν στὰ οἰκουμενιστικὰ Σας σχέδια, τὰ προετοιμάζοντα τὰ τοῦ ἀντιχρίστου «εἰσόδια»...

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος

Παρὰ ταῦτα ἐπὶ τόσα ἔτη τὰ ἀνεχόμενον ὅλα αὐτὰ μετὴν ἐλπίδα τῆς προσεχοῦς ἀντιδράσεώς μου. ὦ! πόσο κακὴ ἐπίδρασις εἶχε τὸ περιβάλλον μου στὴν ὑπόθεσι αὐτή!

- «Σεβασμιώτατε, δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα καὶ θὰ σᾶς πάρουν γιὰ ἐξτρεμιστὴ καὶ θὰ χάσετε τοὺς κόπους σας καὶ τὴν καλὴ σας φήμη· θὰ σᾶς στιγματίσουν ὡς φανατικὸν καὶ τῶν ἄκρων», μοῦ ἔλεγαν συνεχῶς τὰ πρόσωπα τοῦ στενοῦ μου περιβάλλοντος, φοβούμενα ἀσφαλῶς τὴν διακοπὴν τῆς ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος καὶ τὰς πιθανὰς ταλαιπωρίας μας. Ἄλλὰ καὶ μέ

να, για να εξομολογηθῶ, συχνά πήγαινε ἡ σκέψη μου στις ψυχές πού ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ὠμοφόριό μου καί... λύγιζα, λύγιζα καὶ ἀνέβαλλα γιὰ τὴν αὔριο, τὴν αὔριο πού ἔμοιαζε μὲ μονοπάτι πού θὰ μὲ ὀδηγοῦσε μετὰ βεβαιότητος στὴν πόλη τοῦ... ποτέ!

- «Καὶ θὰ γίνης Παλαιοημερολογίτης;» μὲ ρωτοῦσαν εἰρωνικά ἄλλοι. Ὅταν σωφρονισθῆ, ἔστω καὶ μία μερίδα ἐξ αὐτῶν, θὰ κοινωνήσω εὐχαρίστως μαζί τους, τοὺς ἀποκρινόμενον. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως κάλλιστα μπορῶ νὰ ὁμολογήσω τὴν πίστι μου χωρὶς νὰ ἔχω κοινωνία μαζί τους. Δὲν βλέπω ἐπίσης τὸν λόγο, γιὰτὶ οἱ ἀντικανονικότητες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ μὲ ἐμπόδιζαν ἐμένα νὰ πῶ τὸ ὄχι στὴν αἵρεσι. Μόνον ὅποιος θέλει προφάσεις γιὰ ἔνοχο... χουζούρι, βρίσκει τοὺς ΓΟΧ ἐμπόδιο στὴν πορεία τῆς ὁμολογίας του. Ἐξ ἄλλου ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι θὰ σωθοῦμε... συνεταιρικῶς, ὥστε νὰ ζητᾶω καὶ παρέα στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος;

- «Θὰ σχίσης τὴν Ἐκκλησίαν», μοῦ ἔλεγαν ἄλλοτε μερικοὶ συνάδελφοί μου πού εἶχαν ἀντιληφθῆ τίς προθέσεις ἀντιδράσεώς μου. «Πρόσεχε, ὁ κανὼν εἶναι δ υ ν η τ ι - κ ὁ ς, καὶ συνεπῶς δὲν μολυνόμεθα κοινωνοῦντες μὲ τὸ Πατριαρχεῖον. Τὰ ἀντίθετα ἀποτελοῦν ζηλωτικὰς μωρίας». Ἀλήθεια, τί εἰρωνεία καὶ ἄγνοια, Θεέ μου, ἀπὸ ἐπισκόπους! Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὁμιλοῦν καθαρὰ ὅτι «ρύεται» (σώζει) τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν σχισμάτων αὐτὸς πού δὲν ἀκολουθεῖ τὸν κακόδοξο, αὐτοὶ ἀντέστρεφαν τὸ νόημά τους προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουν τὴν δική τους θεωρία, τῆς πορείας δῆθεν τῆς χ ρ υ σ ῆ ς τ ο μ ῆ ς, τῆς χωρὶς πτώσεις ἐξ ἀριστερῶν ἢ δεξιῶν. Στὴν οὐσία ὅμως ἦτο πορεία σ υ μ β ι β α - σ μ ο ὦ μὲ τὴν κακοδοξία καὶ ταυτόχρονα διατηρήσεως τοῦ τίτλου τοῦ νηφαλίου καὶ σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ο ὦ ἀγωνιστοῦ, τοῦ μετὰ δῆθεν διακρίσεως πορευομένου στις δύσκολες ἡμέρες μας.

Ὅντως πλάνη δεινὴ καὶ τοῦ ἑωσφόρου τέχνασμα φοβερὸ γιὰ νὰ ματαιώνη εὐκόλα κάθε μελετωμένη ἢ ἐνεργουμένη ἀντίδραση κατὰ τῆς αἰρέσεως. Εἶναι τέτοιο τὸ πείσμα καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῶν προσώπων αὐτῶν πρὸς ὅλους τοὺς

διαφωνούντας, ὥστε προτιμοῦν καὶ τὴν μετὰ τοῦ πάπα κοινωνία, ὡς γίνεται καλὴ ὥρα σήμερα, παρὰ νὰ διακόψουν κοινωνίαν πρὸς τὸν κακόδοξον προϊστάμενό τους, γενόμενοι ἔτσι ἄριστοι κράχτες τῆς περὶ ἐνότητος παπικῆς ἀντιλήψεως, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ὀρθοτομῇ μακρὰν τοῦ πάπα!

Τί νὰ τὴν κάνουν ὁμως οἱ ὀρθόδοξοι τέτοια ἐνότητα; Γι' αὐτοὺς πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἀλήθεια: «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁμονοῆσαι κακῶς» καὶ «κρεῖττον ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζοῦσης Θεοῦ», διδάσκουν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ποία ἐξ ἄλλου ἐνότητος χωρὶς ἀλήθεια εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὸν Θεὸν μαζί της; Ὁ παπισμὸς, παρ' ὅλη τὴν σιδηρά, ἐξωτερικῶς τουλάχιστον, πειθαρχία του, διὰ νὰ εἶναι ἐσωτερικῶς ἐνωμένος μετὰ τὴν ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος, ἢ μᾶλλον γιὰ νᾶναι αὐτὸ τὸ ἐνσαρκο ψεῦδος, ὀδηγεῖ τὶς ψυχὰς πρὸς τὸν ἀκολουθοῦν στὸ «ἔσχατο πτώμα», τὴν αἵρεση καὶ στὸν ἀπὸ Θεοῦ χωρισμόν.

Ὅλα αὐτὰ καίτοι εἶναι τόσο σαφῆ, τότε, πρὶν καιρὸ, μετὰ πολὺ κόπο μποροῦσα νὰ τὰ διακρίνω γιὰ νὰ τὰ μπερδέψω καὶ χάσω μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὶς σειρήνες τῶν γνωστῶν μου καὶ τὴν ἀδύνατη ἀλλὰ ζῶσα ἀκόμη φωνὴ τῆς φιλαυτίας μου, ἡ ὁποία δὲν μ' ἄφηγε νὰ δῶ τὰ πράγματα καθαρὰ, ἀπλά, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ σχέδια προστασίας τῆς ὑπολύψεώς μου... Ἦθελα, βλέπετε, καὶ τὸν σκύλο χορτᾶτο, καὶ τὴν πίττα ὀλάκερη...

Ἡ κατάκριτος κοινωνία

Καὶ ὁμως εἶναι τόσο σαφῆς ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐν προκειμένῳ: «Ἐχθροὺς γὰρ τοῦ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιούτοις κοινωνούντας, μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο» διδάσκει ὁ μέγας ὁμολογητὴς Θεόδωρος (PG 99, 1049A). Ὁ δὲ ἅγιος ὁμολογητὴς καὶ προκάτοχός Σας Ἰωσήφ ὁ Α' (17 αἰῶν) μετὰ τέτοια λόγια προέτρεπε τοὺς κληρικοὺς καὶ πιστοὺς τοῦ προκειμένου νὰ τοὺς ἀποτρέψη ἀπὸ τὴν ψευδένωση τῆς Λυών (1275). «Ὁ μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα... ἢ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἡγούμενος, ἐνοχὸς ἐστὶν ὅλον τὸν λατινισμόν

ἐκτελεῖν... Ἐὰν συγκαταβῆτε λατίνοις Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει!»!

Ὁ δὲ ἔξαρχος τῶν Στουδιτῶν μὲ τὴν χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν εὐγλωττίαν: «Οὐδ' ἂν τὰ ὅλα χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός. Καὶ τί λέγω κοινωνίας; κἂν ἐν βρώματι καὶ πόματι καὶ φιλία συγκάτεισι τοῖς αἵρετικοῖς, ὑπεύθυνος» (1205A). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρεσεως συνόλλυνται» (1164A).

Τί καθαρώτερον καὶ σαφέστερον τῶν ἀνωτέρω λόγων; Καὶ ὅμως χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀποκτοῦσα τὴν ψυχολογία καὶ νοοτροπία τῶν λοιπῶν ἀδιαφόρων συναδέλφων μου, οἱ ὅποιοι μὲ πολλές προφάσεις καὶ δικαιολογίες, ισάριθμες πρὸς τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες τους, κατέληγαν νὰ μὴ βλέπουν κίνδυνον ἐν ὄψει, τὰ πάντα καλύπτοντες ὑπὸ τὸν χιτῶνα τῆς ἀδιαφορίας «πάλιν οἰκονομίαν καλοῦντες τὴν ἀθέτησιν τῆς ἀληθείας» (Ἁγ. Θεόδωρος, 1141B).

Νὰ ὅμως ποῦ ὁ Θεὸς μὲ ἐλυπήθη! Μετὰ τὴν τελευταία Σας ἐνέργεια, τὴν συμπροσευχὴ καὶ ἐν διαθέσει συλλειτουργία μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ ποντίφικος τῆς Ρώμης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον (30.11.'79), ἔνοιωσα πιά ὅτι ἦλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸ δράμα μου, νὰ διακόψω πᾶσα μεθ' Ὑμῶν κοινωνία καὶ μὲ ὄσους Σᾶς κοινωνοῦν. Δὲν ὑπάρχει πιά στὴν συνείδησή μου οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἠρνήθητε τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, περιπτωσιακῶς καὶ μόνον λόγοις ὀρθοδοξοῦντες πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελεστέρων, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρχαῖον τυπικὸν τῶν κακοδοξούντων... Ὁ δὲ ψευδοθεολογικὸς διάλογος ποῦ ἐγκαινιάσατε μετὰ τῶν παπικῶν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἔκφρασιν τῆς ἀνωτέρω τακτικῆς Σας, διαφορετικὰ θὰ ἀναμένετε τὰ ἀποτελέσματά του καὶ κατόπιν θὰ ἀναγνωρίζετε τὸν πάπα ὡς πρῶτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ! Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μέλλουσα πανορθόδοξον σύνοδόν Σας δὲν θὰ καταδικάσετε τὶς αἵρέσεις (θὰ ἔπρεπε νὰ αὐτοκαθαιρεθῆτε!), οὔτε τὶς σκοτινῆς δυνάμεις ποῦ τὶς

καλλιεργούν, ἀλλ' ὅσους πατερικῶ τῷ τρόπῳ θὰ ἀντιδράσσουν εἰς τὰ παράνομα σχέδιά Σας, καθὼς ἐπράξατε μέχρι σήμερα καὶ στὶς περιπτώσεις διαμαρτυρίας τῶν πιστῶν ἐπὶ Ἀθηναγόρου Κων/πόλεως, Ἀθηναγόρου Λονδίνου, Ἰακώβου Ἀμερικῆς, Μελίτωνος Χαλκηδόνος. Τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιεύόμενα κείμενα τῶν συνεργατῶν Σας μαρτυροῦν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ἄρκετὰ Σᾶς ἠνέχθην ἐπὶ ὀλόκληρον σχεδὸν δεκαετίαν!

Ἐὰν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἅγιοι πατέρες ἔπραττον παρόμοια μὲ μένα, συνεχῶς ἀναβάλλοντες καὶ δικαιολογοῦντες τοὺς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς των, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχαμε παραλάβει Ὁρθοδοξία ἀπ' αὐτοὺς ἀλλά... ταμεῖον αἱρέσεων. Μόνο ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὸν κακοδοξοῦντα ἀσφαλίζει καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν λέπρα τῆς αἱρέσεως. «Ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε», γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Κων/πόλεως, «μῆτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μῆτε μὲν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες» (Mansi 4, 1096). «Φυλάξασθε», κραυγάζει καὶ ὁ ὁμολογητὴς Ἰωσήφ ὁ ἄξιος τῆς Κων/λεως πατριάρχης πρὸς τὸν λαόν του, «ἀπὸ τοῦ μιάσματος τούτου, παρακαλῶ, τοῦ τῶν Ἰταλῶν· περὶ πολλοῦ ποιησώμεθα τὸ μὴ χρανθῆναι τῇ κοινωνίᾳ τούτων καὶ τῆς ψώρας αὐτῶν ἢ τῆς λοιμικῆς νόσου μετασχεῖν!» (Κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀνωτέρω πατριάρχου βλέπε εἰς τὸ ἔργο τῶν V. Laurent et J. Darrouzes: Doissier Grec de l'Union de Lyon (1273-1287), σελ. 134-301, Paris 1976).

Δυστυχῶς, οὔτε αἱ προηγηθεῖσαι δύο πρὸς Ὑμᾶς ἐπιστολαὶ μου, οὔτε αἱ σχετικαὶ δημοσιεύσεις ἐμοῦ καὶ ἐτέρων προσώπων εἰς τὸν τύπον ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα· τὴν πρὸς Ρώμην ἐν συνόδῳ καὶ ἀγαλλομένῳ ποδὶ πορείαν Σας οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ ἀνακόψῃ...

Ὅταν μάλιστα σκέπτομαι ὅτι λαϊκοί, πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, καθημερινῶς ἀποκηρύττουν τὴν κακόδοξον πορείαν Σας διακόπτοντες κάθε σχέση μαζί Σας, καὶ ἐγὼ ἐπίσκοπος, φρουρὸς δηλ. καὶ σκοπὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας συνεχίζω τὴν κοινωνίαν, αἰσχύνομαι καὶ τρέμω συγχρόνως. Αἰσχύνομαι διὰ τὴν δειλίαν μου καὶ τρέμω διότι δὲν σάλπισα τὸ «στῶμεν

καλῶς» ἐπὶ τόσα ἔτη, ὥστε νὰ προστατεύσω τὸν λαὸν μου ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἵρέσεως. Ἴδου ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ, ποιμένων: «Καὶ ὁ σκοπός, ἐὰν εἶδη τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνῃ τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξῃται, καὶ ἐλθοῦσα ἡ ρομφαία λάβῃ ἐξ αὐτῶν ψυχὴν... τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω!» (Ἰεζ. λγ', 6). Τί θὰ ἀπολογηθῶ στὸν κριτὴν μου τὴν ἡμέραν ἐκείνη; Ὅτι περίμενα τὸ συλλεῖτουργο γιὰ νὰ σαλπίσω; Καὶ ποιὸς σκοπὸς εἶναι ἄξιος νὰ λέγεται κἂν σκοπός, ὅταν σαλπίζῃ ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ περάσουν τὰ τεῖχη καὶ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς πόλεως; Γιὰ ἓνα τέτοιο σάλπισμα καὶ ἓνα ΟΧΙ τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου ἡ Ἐκκλησία μᾶς κατέστησε ἐπισκόπους καὶ ὁ λαὸς ποιμένας του, ὄχι μόνον γιὰ τὶς τιμὲς καὶ τό: «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα!». Τώρα ἀντελήφθην σ' ὄλο τὸ βάθος τὴν σημασία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πλλῶ πιστὸς ἐστὶ, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολλῶ ἄδικός ἐστιν» (Λουκ. ιστ', 10).

Τέλος αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴ ὑποχρεωμένος νὰ ζητήσω μυριάκις συγγνώμη ἀπὸ τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν περιούσιο λαὸν τῆς ἐπαρχίας μου, διότι ἐπὶ τόσα ἔτη τὸν ἐπότιζα εἰς τὰ θολερὰ ὕδατα καὶ τὸν ἔτρεφα εἰς τὴν κακόδοξον πόαν τῆς μεθ' Ὑμῶν κατακρίτου κοινωνίας. Καὶ τὸ κρῖμα μου αὐτὸ τὸ αἰσθάνομαι νὰ γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερο ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἀδιαφόρησα ἐπανελημμένως, ὄχι μόνον στὶς προσωπικὲς ἐπιστολὲς εὐσεβῶν τέκνων τῆς ἐπαρχίας μου, ἀλλὰ καὶ στὶς δημόσιες διαμαρτυρίες ἐκλεκτῶν καὶ ἀνιδιοτελῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως ποὺ ζητοῦσαν ἐπίμονα τὴ πατερικὴν πλέον ἐγρήγορσιν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐλλαδικῆς Ἱεραρχίας προτοῦ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Καὶ εἶναι θαῦμα πὼς δὲν εἶχαν ἀπελπισθῆ ἀπὸ μᾶς, καίτοι μᾶς ἔβλεπαν νὰ παραμένουμε «ταπεινοὶ συλλεῖτουργοὶ» ἐνὸς Δημητρίου καὶ ἐνὸς Σεραφείμ...

Δόξα ὁμως τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ, διότι ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμὴ νὰ ἐπιστρέψω ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός, τὴν καλὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν, καὶ διακόπτων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν συλλεῖτουργῶν Σας, ἀναφωνήσω μετὰ τοῦ μεγάλου

Βρυεννίου:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθά Σε τοῦ λοιποῦ, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε, πάτροπαράδοτον Σέβας...

Εἰ δὲ καὶ καλέσει καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ἐν Σ... τῇ 5 Δεκεμβρίου 1979

Ἐλάχιστος ἐν ἐπισκόποις ὁ Σ.Γ.

Κοινοποιήσις: Α') Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν, Β') Ἐνορίας ἐπισκοπῆς μου ὅπως ἀναγνωσθῆ ἀντὶ κηρύγματος τὴν προσεχῆ Κυριακὴν¹.

* * *

Μόνον μία, ὡς ἡ ἀνωτέρω τοιαύτη, ἔμπρακτος ὁμολογιακὴ ἀνταπόκρισις δύναται ν' ἀποβῆ ὄντως «Λυτρωτικὴ» διὰ πάντα εὐσυνείδητον πιστὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ διατηρήσῃ τοῦτο «Ἐντὸς Αὐτῆς» ἀκαινοτόμητον καὶ «ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»! Ἄλλως πως, ἡ «συμπόρευσις» τῇ ἀποστασίᾳ, συνεπάγεται καὶ τὴν «συναπώλειαν» τῶν μετ' αὐτῆς «συμπορευομένων», καθότι εἰς τὰ τῆς πίστεως θέματα, ὡς ἐν προκειμένῳ, «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις καὶ οἰκονομία». Περὶ τούτου ἀκριβῶς ὁ Μέγας Βασίλειος, ρητῶς τονίζει: «Οἵτινες τὴν ὑγιῆ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιοῦντες ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιούτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσιν, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν» (ΡG 160, 101Α).

Βάσει, ὅθεν, τῶν ἀνωτέρω, τὰ ἀσφαλῆ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας παραγγέλματα εἶναι:

1) «...μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι ...εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον (εἶναι)» (Ρωμ. ιβ', 2), καὶ

---

1. Βλέπε: «Ὁρθοδοξία καὶ Αἵρεσις», ἔκδοσις περιοδικοῦ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Ἀθήναι 1982, σελ. 95-104.

2) Διότι ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἡμῶν μετὰ τῆς ψυχοφθόρου αἰρέσεως, καθιστᾷ ἡμᾶς «Ἀλλοτρίους Χριστῶ» (PG 99, 12756), καὶ διότι χρέος ἔχομεν ὅπως «ἄπερ παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμῖν διαγγέλομεν» (Μέγας Βασίλειος, PG 32, 588).

Εἶθε, κατόπιν πλήρους συναισθήσεως καὶ ἀπολύτου πιστότητος πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν κρίσιμον κατάστασιν «κινδυνευούσης πίστεως», ὅπως ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταστήσῃ πάντας τοὺς τῷ Ἁγίῳ Αὐτοῦ Θελήματι πορευομένους, «Ἀξιούς τῆς Κλήσεως» ἧς πᾶρ' Αὐτοῦ ἠξιώθησαν, ἐξαιρέτως δὲ ἅπασαν τὴν Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα, τὴν τῷ «θυρεῶ» τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀκαινοτομήτου πίστεως καὶ τῇ «νομίμῳ ἀθλήσει», ἐφεξῆς καθοπλιζομένη, δυνηθῆ, ἵνα, ἀρραγῶς καὶ ἀδιασπᾶστως τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως, ἀναδείξῃ ἑαυτὴν ἀνταξίαν τῆς μεγίστης αὐτῆς ἀποστολῆς, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὸν «Ἱερὸν Κλῆρον» τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὄντως Οἰκουμενικὸν Μοναστικὸν Κέντρον Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, παγκοσμίου πνευματικῆς προβολῆς καὶ ἀκτινοβολίας, πρὸς δόξαν Θεοῦ, τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ἀσφαλῆ ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ἧς γένοιτο ἐπιτυχεῖν παντὶ τῷ Ὁρθοδόξῳ Πληρώματι τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας, ΑΜΗΝ!

Ἱερομόναχος Μάξιμος

Βασίλειος Μοναχός

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον

«Ἅγιος Βασίλειος»

Ἅγιον Ὄρος - Δάφνη 63087